UNIREA,

MOMENT DE HOTAR ÎN ISTORIA POPORULUI ROMÂN

Aniversăm, la 24 ianuarie, un mare moment din istoria multiseculară a poporului român — Unirea Moldovei și a Țării Românești, înfăptuită cu 115 ani în urmă, act de covîrșitoare importanță care a pus temeliile statului român modern, creînd prin aceasta condițiile fundamentale, indispensabile pentru cucerirea independenței, și, ulterior, pentru desăvîrșirea unității naționale.

Ne sînt scumpe paginile de istorie care transmit, peste vreme, fiecărei generații, aspirația vie de unitate — ideea centrală în lupta poporului român pentru independență și progres, credința nestrămutată că locuitori fiind în Transilvania, în Țara Românească, în Moldova, românii știau și simțeau că se află între ai lor, că trăiesc în țara lor, pe același teritoriu, vorbind aceeași limbă, avînd aceleași tradiții și obiceiuri, aceeași cultură. Lupta revoluționară a poporului român, încercările de unire, s-au izbit adesea de brutala intervenție străină, dar ideea unității devenea tot mai mult o forță uriașă. Deși înfrîntă, revoluția de la 1848 arătase limpede drumurile viitorului, aprinzînd și mai intens focul luptei revoluționare. Au rămas, de atunci, înscrise la loc de cinste în istoria țării și în sufletele oamenilor, cuvintele lui **NICOLAE BĂLCESCU : „Revoluția viitoare nu se mai poate mărgini a voi ca românii să fie liberi, egali, proprietari de pămînt și de capital și frați asociați la fapta unui progres comun. Ea nu se va mărgini a cere libertate dinlăuntru care este peste putință a dobîndi fără libertatea din afară, libertatea de sub dominarea străină, ci va cere unitatea și libertatea națională. Deviza ei va fi dreptate, frăție, unitate".**

În anii ce au urmat, ideea unității cuprinsese masele poporului român ; ca un torent năvalnic voința de unire înlătura obstacolele și opoziția forțelor retrograde interne, susținute peste hotare de cei ce se temeau că un asemenea act le va stînjeni politica de expansiune. **MIHAIL KOGĂLNICEANU** arăta că unirea era **„dorința cea mai mare, cea mai generală, firească, legiuită și neapărată a românilor".**

La 24 ianuarie 1859 unirea Moldovei și a Țării Românești se înfăptuia prin dubla alegere ca domnitor a colonelului **ALEXANDRU IOAN CUZA,** revoluționar pașoptist și înflăcărat luptător pentru cauza unității poporului român. Istoricul act al Unirii, moment de hotar în viața poporului nostru, a consfințit construirea statului național și, odată cu importante progrese în domeniul politic și social, a creat premise pentru cucerirea independenței în anul 1877. Marea dorință a țărănimii ardelene, care răsunase puternic, fierbinte, pe cîmpia Blajului — **„Vrem să ne unim cu țara !"** se apropia de ziua împlinirii sale depline. La 1 decembrie 1918 Unirea Transilvaniei cu România înfăptuiește năzuința secular a poporului român de desăvîrșire a făuririi statului național unitar. **„Ideile unității naționale — arăta tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — au însuflețit poporul, i-au înzecit forțele în lupta pentru apărarea și propășirea patriei".** Cuvintele secretarului general al partidului nostru ne fac să înțelegem mai bine istoricul act al Unirii ca și minunatele împliniri socialiste de astăzi, înfloritoarea dezvoltare și afirmare multilaterală a României.

Împreună cu întregul popor, tineretul sportiv al patriei noastre va omagia cu entuziasm, cu venerație și mîndrie patriotică **ZIUA UNIRII.** În preajma aniversării acestui mare moment al istoriei patriei, în numeroase județe ale țării au fost inițiate diferite întreceri de masă și de performanță dotate cu **„Cupa Unirii",** care cunosc o largă audiență în rîndurile oamenilor muncii, ale tineretului și care prilejuiesc totodată consemnarea unor frumoase rezultate.

De altfel, asemenea manifestări închinate Unirii — actul energic al întregii națiuni — au intrat în tradiția mișcării noastre sportive care, sub conducerea partidului, a cunoscut și cunoaște o necontenită dezvoltare, drumuri de remarcabile succese și victorii care au făcut ca România să fie tot mai mult cunoscută și respectată și în domeniul educației fizice și sportului, al reprezentării cu cinste în cele mai mari competiții internaționale.

COMENTARII LA TRAGEREA LA SORȚI PENTRU

PRELIMINARIILE CAMPIONATULUI EUROPEAN

O SERIE „TARE"?! CU ATÎT MAI BINE...

Săptămîna care s-a scurs de la trecuta noastră apariție a fost dominată de **ecourile tragerii la sorți pentru alcătuirea grupelor preliminare ale viitorului Campionat european** și de **prima convocare a noului lot reprezentativ A,** care — prin plecarea de azi, în Turcia, în vederea unor antrenamente și a două jocuri de verificare cu echipe de prima divizie din această țară — ia practic „startul relansării echipei naționale", după nereușita sa tentativă de **„bis"** în C.M.

După cum se știe, miercurea trecută, la Paris, România a figurat drept „cap de serie", poziție ce conferă echipelor respective — cel puțin teoretic — un avantaj din start, în sensul că li se oferă posibilitatea de a-și apăra mai ușor performanța anterioară (calificarea în sferturile de finală ale competiției), prin faptul că se exclude prezența în aceeași serie a uneia sau mai multor echipe care au participat și ele la sferturi. Și într-adevăr, nu avem ca parteneri de grupă pe R.F.G., Italia, Anglia sau Iugoslavia ; dar nu ne bucurăm nici de favoarea ca sorții să ne fi hărăzit o grupă mai facilă, cu — de exemplu — Elveția, Turcia și Irlanda (ca în cazul reprezentativei U.R.S.S.) sau cu Austria, Țara Galilor, Luxemburg (ca în cazul „team"-ului ungar).

Am putea chiar spune că grupa a IV-a, din care facem parte, este **cea mai grea, cea mai echilibrată, nici una din cele patru echipe nefiind, la un atent calcul al șanselor, exclusă de la perspectiva ocupării primului loc.** Pentru că diferențele valorice dintre ele sînt, după părerea noastră, destul de incerte, destul de lipsite de conturul care să facă, în mod categoric, din România o formație de urna întîi, din Scoția o reprezentativă de **două urne** (citiți : două categorii valorice !) **mai jos** iar din Danemarca (mai ales din ea !) o echipă de **trei trepte sub nivelul capului de serie.**

Poate că optica unora dintre partenerii noștri de grupă este diferită de cea pe care o expunem noi, ei socotindu-se mai mult sau mai puțin avantajați de configurația seriei (spaniolii, de exemplu) ; în ceea ce ne privește, noi privim lucrurile doar **prin prisma șanselor de calificare ale echipei României și din acest unghi de vedere apreciem, deci, că avem seria cea mai grea.**

O scurtă trecere în revistă este edificatoare.

Cel de-al doilea favorit al grupei (din punct de vedere nu al nostru ci al... sistemului tragerii la sorți) este **Spania.** Echipa lui Kubala, după cum se știe, nu și-a încheiat lupta pentru prezența în turneul final al C.M. La un moment dat, ea apărea ca practic calificată pentru Weltmeisterschaft, și doar neașteptata victorie a Iugoslaviei la Atena, cu un 4—2 realizat în ultimul minut de joc, a înlăturat certitudinile spaniole. Viitorii noștri adversari au însă **șanse reale de a fi prezenți în turneul final,** ei întîlnind Iugoslavia în barajul de la Frankfurt pe Main. Nu mai încap deci dubii că Spania este la această oră (și va rămîne, chiar dacă pierde la 13 februarie) **una din cele mai puternice echipe din Europa.** Sub acest raport, să ne amintim că în ultimii doi ani, 1972 și 1973, **Spania n-a pierdut decît un singur meci** (1—2, în deplasare, un amical cu R.F.G.), în acest interval de timp obținînd cinci victorii (1—0 cu Ungaria, 2—0 cu Uruguay, 1—0 cu Argentina, 3—1 și 3—2 cu Grecia) și cinci jocuri egale (1—1 cu Irlanda de Nord, 0—0 cu Grecia, 0—0 cu Turcia, 0—0 și 2—2 cu Iugoslavia). De notat că primele patru rezultate egale din această înșiruire au fost obținute în deplasare !

Să vedem acum rezultatele noastre directe cu Spania. Ne-am întîlnit numai de două ori, acum 12 ani, cînd România a pierdut cu 6—0 la Madrid, pentru ca în returul de la București (într-un joc ce nu mai prezenta un interes efectiv pentru calificarea în Campionatul european), fotbaliștii noștri să cîștige cu 3—1. Iată deci destule argumente cifrice în sprijinul ideii că sorții de la Paris n-au fost deloc amabili cu noi în ceea ce privește desemnarea „secondantului" pe care ni l-au fixat în grupă. Dar, pentru valoarea fotbalului spaniol mai pledează și recenta întîlnire din C.C.E. dintre Dinamo București și Atletico Madrid (0—2 și 2—2) în care — mai ales la București, unde au cîștigat — campionii iberici au arătat din plin calitățile lor, trăsăturile ferme ale **fotbalului modern** pe care-l stăpînesc.

Naționala **Scoției** ne este mai puțin cunoscută. Dar despre standardul său valoric credem că vorbește îndeajuns faptul **că se numără printre finalistele din acest an ale C.M.-ului,** cîștigînd o serie în care a avut ca principal adversar Cehoslovacia.

Echipele României și Scoției nu s-au întîlnit niciodată în meci direct, iar la nivel de club nu există ca puncte de referință decît întîlnirile, de dată destul de veche, Steaua — Glasgow Rangers și Sport Club Bacău — Kilmarnock, în competiții europene, care au dat cîștig de cauză lui Rangers și băcăuanilor.

Așa, încît echipa Scoției, condusă de Willie Ormond, rămîne să fie apreciată de noi în primul rînd **din punctul de vedere amintit mai sus (prezența în turneul final al C.M.)** și apoi **prin clasa de ansamblu a fotbalului britanic, prin faptul că fotbalul scoțian este furnizor al unor vedete de talie mondială** ca Denis Law, Bremner, Dalglish, Johnstone, Mc Neil, Lennox etc., ca și prin **superperformanțele team-ului său fanion, Celtic Glasgow.**

În fine, **Danemarca.** Deși n-a jucat în ultimii ani un rol remarcabil în concernul fotbalului european, reprezentativa acestei țări a constituit totdeauna pentru echipa României **un adversar mai mult decît dificil.** De altfel, în cele cinci meciuri directe, toate în competiții oficiale, **bilanțul este favorabil danezilor care au cîștigat în fața națională române de trei ori** (2—1, 3—2, 3—2) **în timp ce România a învins doar de două ori** (2—1 și 3—2).

Palmaresul româno-danez prezintă și un element inedit și semnificativ: naționala noastră a susținut la București două meciuri cu cea daneză, pierz'ndu-le pe amîndouă !

Iată deci că dacă fotbaliștii noștri au, pe teren propriu, la activul lor victorii în fața R.F.G., Uruguayului, Iugoslaviei, Spaniei, Portugaliei, Cehoslovaciei, sau meciuri nule cu Anglia, Italia, Ungaria, n-au cîștigat în schimb nici măcar un punct în fața unui adversar incomparabil mai puțin cotat decît cei din înșiruirea de mai sus ! Evident, sensurile acestei referiri nu trebuie absolutizate ; am făcut-o doar în sprijinul ideii inițial expuse, aceea că pentru echipa României grupa aceasta este una din cele mai grele pe care „festele" sorților i-o puteau rezerva...

Cu toate acestea, ecourile din tabăra „tricolorilor" nu arată deloc descurajare sau teamă. Dimpotrivă, „leit-motivul" declarațiilor, atît ale lui Valentin Stănescu, cît și ale jucătorilor, este **încrederea în șansele echipei, satisfacția că îi așteaptă o suită de meciuri frumoase, în compania unor adversari prestigioși, în fața cărora un succes capătă plurivalențe.** Punct de vedere foarte îndreptățit, de altfel, mai ales că recenta experiență a C.M.-ului ne-a dovedit că adversari (socotiți) slabi îți pot face zile negre și îți pot mări amărăciunea insuccesului...

Am mai adăuga însă și un alt punct de vedere. Desigur, la această oră, cînd Spania și Scoția se prezintă în forma pe care le-o cunoaștem, iar echipa României intră într-un proces de reconstrucție, **indicii obiectivi de apreciere sînt mai puțin favorabili nouă.** Să nu uităm însă că lupta cîștigării grupei începe cam peste un an, iar bătăliile sale decisive se vor da peste vreo doi, prin octombrie—noiembrie 1975. Este, deci, posibil ca între timp tehnicienii echipei noastre să fie în măsură a prezenta **un „team tricolor" nou, omogenizat, fortificat, care să abordeze de pe poziții justificat mai optimiste cursa Campionatului european.** După cum să nu uităm că Scoția și, eventual, Spania vor trece în acest an prin grelele încercări ale turneului final al „Weltmeisterschaft"-ului, pe care rămîne de văzut cum le vor absolvi, ca potențial de joc, construcție de echipă, stare psihică.

Bineînțeles, speranțele de succes final al echipei noastre pornesc nu de la un presupus sau așteptat declin al adversarului (mai ales că un asemenea declin nu le-ar altera clasa fotbalistică...) ci în primul rînd **de la propria sa revitalizare, de la creșterea capacității sale de joc, de la acumulările valorice.** În măsura în care noul lot va reuși în atingerea acestor obiective, nici grupa a IV-a a preliminariilor Campionatului european nu ni se va mai părea atît de grea cum apare acum și ne vom bate pentru locul întîi (așa cum trebuie s-o facă, în orice întrecere, orice veritabil sportiv) nu numai pentru argumente sentimentale sau stic-sportive ci și pentru temeiuri faptice, intrinsece.

Radu URZICEANU

SUBLINIERI

TOT DESPRE ANTRENORI

În preocuparea sa pentru tratarea largă, variată, „pe toate fețele" — cum spune o vorbă populară, a unor teme de fond ale fotbalului românesc, revista noastră s-a ocupat, în ultimele luni ale anului trecut, de antrenori și de juniori.

În patru-cinci, numere, sub titlul **„Antrenorii — la ordinea zilei",** în alte patru-cinci sub titlul **„Juniorii — la ordinea zilei",** am publicat constatări ale noastre, păreri ale unor tehnicieni, răspunsuri ale unor foruri autorizate, atît în privința formării, activității, reglementărilor legate de corpul de tehnicieni, de „ingineri" ai fotbalului românesc, cît și de aspectul creșterii jucătorilor, al așa numitului „schimb de mîine", încheind fiecare din aceste anchete cu concluziile care ni s-a părut că sînt cele mai semnificative și mai cuprinzătoare.

Evident, nu ne-am așteptat ca soluțiile să apară peste noapte, atît chestiunea antrenorilor cît și (mai ales) cea a juniorilor fiind destul de complexe, optimizarea activității în aceste domenii fiind legată de **un ansamblu organizatoric mai larg al fotbalului nostru, aflat încă în căutare de soluții de fond, mai moderne, mai bine ancorate în realitățile internaționale, de conjunctură, ale fotbalului ca fenomen al vieții moderne.**

Apropo, însă, de antrenori, iată că o constatare de fapt ne îndeamnă să ne ocupăm din nou de ei. Și anume : **toate cele patru divizionare A bucureștene au început turul campionatului cu un antrenor, pentru ca la 3 martie să înceapă returul cu altul !** Să explicăm : Steaua a fost condusă în toamnă de Constantin, acum trece în „managementul" lui Teașcă ; Dinamo a început cu Nunweiller, acum îl va avea la cîrmă pe Nicușor ; la Rapid, a dat startul în campionat Macri, dar cel de al doilea start, al returului, îl va lua Urecheatu ; Sportul studențesc a început turul cu Ola, pentru ca acum să atace returul sub bagheta lui Angelo Niculescu, acesta din urmă venit — e adevărat — la conducerea tehnică a echipei ceva mai devreme decît companionii săi de „nouă direcție". Deci, limpede ; fenomen „de masă" la divizionarele A din Capitală : **un antrenor pentru tur, altul pentru retur !**

Nu discutăm aici **rațiunile acestor schimbări** și nici **șansele ca ele să se dovedească mai productive sau mai dezavantajoase.** În acest sens vor vorbi rezultatele sezonului de primăvară sau, dacă vreți, nu atît ele cît realizările de joc propriu-zis ale echipelor, „fața" lor în sezonul care se apropie. Deși, cu o excepție, poate, s-ar putea adăuga că, obiectiv vorbind, nu existau motive de alarmă la aceste echipe, de natură a grăbi niște mutații care puteau aștepta măcar terminarea unui campionat.

Ce a determinat acest fenomen, pe care nu ne amintim să-l mai fi înregistrat vreodată în fotbalul bucureștean ? **Nerăbdarea** unor conducători preocupați de mari performanțe în minimum de timp ? **Insuficienta cîntărire a capacității antrenorilor schimbați,** atunci cînd au fost numiți ? **Neînțelegeri interne,** de care antrenorii — și numai ei ! — or fi fost vinovați ? Greu de spus cu precizie, mai ales că toate înlocuirile au fost operate fără explicații publice sau cu explicații minime și generale.

În orice caz, pentru observatorul detașat de interese sau calcule interne, de club, fenomenul este semnificativ, el ilustrînd elocvent o situație de multă vreme conturată : **poziția precară a antrenorului (ca profesie) în ansamblul fotbalului nostru, instabilitatea acestei meserii și, de aici, implicațiile sale asupra întregului sistem de relații din acest sport, a însăși mecanismului general de instruire și educație.**

Poate că aici trebuie căutată și explicația abandonului acestei meserii (mai precis a răspunderii directe asupra unei echipe) al unor oameni ca Silviu Bindea, Ion Lupaș, Traian Ionescu și alții, poate că aici trebuie căutate și cauzele pentru care mulți absolvenți ai I.E.F.S. cu specializarea fotbal preferă o catedră în școală băncii de pe marginea terenului, poate că reglementările ce se anunță și se așteaptă în fotbalul nostru vor aborda, în fond și cu fermitatea cuvenită, și acest aspect...

REPORTER